

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1172/2019
14.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стошића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 354/18 од 29.01.2019. године и Вишег суда у Врању Кж1 185/19 од 26.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 354/18 од 29.01.2019. године и Вишег суда у Врању Кж1 185/19 од 26.06.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, окривљени АА, поред осталих оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које му је утврђена новчана казна у износу од 20.000,00 динара и због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које му је утврђена новчана казна у износу од 30.000,00 динара, па је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 14.000,00 динара, а приватном тужиоцу – окривљеном ББ на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника износ од 300.750,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде,

под претњом принудног извршења. Приватни тужилац ББ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 185/19 од 26.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Стошић, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и без обавештавања Републичког јавног тужиоца и обраниоца окривљеног, одржао седницу већа, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче, да је против окривљеног вођен прекршајни поступак због прекршаја из Закона о јавном реду и миру, који је правноснажно окончан доношењем пресуде Прекршајног суда у Врању, Одељење у Бујановцу Пр бр.9763/15 од 24.03.2017. године којом је окривљени ослобођен од одговорности за наведени прекршај, тако да је суд у ситуацији када постоји идентитет чињеничних описа радњи извршења датог у оптужном акту и у изреци наведене пресуде прекршајног суда, био дужан да по службеној дужности обустави кривични поступак против окривљеног, јер се ради о пресуђеној ствари.

Имајући у виду да је повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, неосновано истицана у жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде, Врховни касациони суд прихвата јасне и довољне разлоге које је дао Виши суд у Врању на страни 6, у четвртом ставу образложења своје пресуде Кж1 185/19 и на те разлоге у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује. Поред тога, по налажењу овог суда, опис прекршаја осим што не садржи радњу окривљеног која се односи на ударање оштећеног левом руком у пределу главе, не обухвата ни последицу те радње у виду наношења лаких телесних повреда описаних у изреци првостепене пресуде.

Стога се, насупрот наводима браниоца окривљеног у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари и није било основа за доношење ослобађајуће пресуде по том основу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом браниоца окривљеног правноснажне пресуде побијају због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна сама себи као и разлозима пресуде, да у пресуди нису дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања као и то да постоји знатна противречност између онога што је наведено у разлозима пресуде и садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, којим наводима бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву бранилац наводи и то да је суд оценом изведених доказа повредио одредбу члана 419. став 2. и члана 16. став 2. ЗКП.

Према наводима захтева суд је погрешно ценио исказе сведока који су саслушани у току поступка, те није утврдио постојање умишљаја на страни окривљеног, нити то да су приватном тужиоцу услед чињења окривљеног повређени част и углед, чиме се оспорава оцена доказа од стране суда и том оценом чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16. став 2., члана 419. став 2. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић